

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2008/56/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 17 iunie 2008

de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin
(Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”)

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 175 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European (1),

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor (2),

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat (3),

întrucât:

(1) Apele marine aflate sub suveranitatea și jurisdicția statelor membre ale Uniunii Europene includ apele Mării Mediterane, Mării Baltice, Mării Negre și ale Atlanticului de Nord-Est, inclusiv apele din jurul insulelor Azore, Madeira și Canare.

(2) Este evident că presiunile asupra resurselor naturale marine și cererea de servicii ecologice marine sunt adesea prea mari, iar Comunitatea trebuie să își reducă impactul asupra apelor marine indiferent de locul în care se fac simțite efectele acestora.

(3) Mediul marin este o moștenire prețioasă care trebuie protejată, conservată și, în măsura posibilului, refăcută, obiectivul final fiind acela de a menține biodiversitatea și de a asigura mări și oceane variate și dinamice, care să fie curate, sănătoase și productive. În acest sens, prezenta directivă ar trebui, printre altele, să promoveze integrarea preocupărilor de mediu în cadrul tuturor politicilor relevante și să constituie pilonul de mediu pentru viitoarea politică maritimă a Uniunii Europene.

(4) În conformitate cu Decizia nr. 1600/2002/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 iulie 2002 de stabilire a celui de-al șaselea program comunitar de acțiune pentru mediu (4), a fost elaborată o strategie tematică pentru protecția și conservarea mediului marin, cu obiectivul global de a promova utilizarea durabilă a mărilor și conservarea ecosistemelor marine.

(5) Elaborarea și punerea în aplicare a strategiei tematice ar trebui să fie orientată spre conservarea ecosistemelor marine. Această abordare ar trebui să includă zonele protejate și să privească toate activitățile umane care au un impact asupra mediului marin.

(6) Înființarea de zone marine protejate, inclusiv zonele deja desemnate sau care urmează să fie desemnate prin Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică (5) (denumită în continuare „Directiva habitate”), Directiva 79/409/CEE a Consiliului din 2 aprilie 1979 privind conservarea păsărilor sălbatice (6) (denumită în continuare „Directiva păsări”), precum și prin acordurile internaționale sau regionale la care Comunitatea Europeană sau statele membre în cauză sunt parte, reprezintă o contribuție semnificativă la atingerea unei stări ecologice bune în conformitate cu prezenta directivă.

(1) JO C 185, 18.8.2006, p. 20.

(2) JO C 206, 29.8.2006, p. 5.

(3) Avizul Parlamentului European din 14 noiembrie 2006 (JO C 314 E, 21.12.2006, p. 86), Poziția comună a Consiliului din 23 iulie 2007 (JO C 242 E, 16.10.2007, p. 11), Poziția Parlamentului European din 11 decembrie 2007 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 14 mai 2008.

(4) JO L 242, 10.9.2002, p. 1.

(5) JO L 206, 22.7.1992, p. 7. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 2006/105/CE (JO L 363, 20.12.2006, p. 368).

(6) JO L 103, 25.4.1979, p. 1. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 2006/105/CE.

- (7) Stabilirea unor astfel de zone marine protejate în conformitate cu prezenta directivă va reprezenta un pas important spre îndeplinirea angajamentelor asumate la Reuniunea mondială la nivel înalt privind dezvoltarea durabilă și în cadrul Convenției privind diversitatea biologică, aprobată prin Decizia 93/626/CEE a Consiliului⁽¹⁾ și va contribui la crearea unor rețele coerente și reprezentative de astfel de zone.
- (8) Prin aplicarea unei abordări ecosistemice a managementului activităților umane, permițând totodată utilizarea durabilă a bunurilor și a serviciilor marine, ar trebui să se acorde prioritate atingerii sau menținerii unei stări ecologice bune în mediul marin comunitar, continuării protecției și conservării sale și prevenirii deteriorării ulterioare.
- (9) Pentru a se atinge aceste obiective este necesar un cadru legislativ coerent și transparent. Acest cadru ar trebui să contribuie la coerența dintre diferite politici și să asigure integrarea preocupărilor legate de mediu în alte politici, cum ar fi politica comună în domeniul pescuitului, politica agricolă comună și în alte politici comunitare relevante. Cadrul legislativ ar trebui să asigure un cadru general de acțiune și să permită ca acțiunile întreprinse să fie coordonate, consecvente și integrate corespunzător cu acțiunile întreprinse în temeiul legislației comunitare precum și a acordurilor internaționale.
- (10) Condițiile, problemele și nevoile variate ale diferitelor regiuni sau subregiuni marine care formează mediul marin din cadrul comunității necesită soluții specifice și diferite. Această diversitate ar trebui avută în vedere în toate fazele pregătirii strategiilor marine, dar mai ales în timpul pregătirii, planificării și aplicării măsurilor în scopul atingerii stării ecologice bune a mediului marin comunitar, la nivelul regiunilor și subregiunilor marine.
- (11) Prin urmare, fiecare stat membru ar trebui să elaboreze o strategie marină pentru apele sale marine care să țină cont de specificul propriilor ape, dar care, în același timp, să reflecte perspectiva globală a regiunii sau subregiunii marine vizate. Strategiile marine ar trebui să culmineze cu executarea programelor de măsuri destinate atingerii sau menținerii unei stări ecologice bune. Cu toate acestea, statelor membre nu ar trebui să li se impună să adopte măsuri specifice în cazul în care nu există un risc semnificativ pentru mediul marin, sau în cazul în care costurile ar fi disproporționate comparativ cu riscurile pentru mediul marin, cu condiția ca orice decizie de a nu acționa să fie justificată corespunzător.
- (12) Apele de coastă, inclusiv fundul mării și subsolul, fac parte integrantă din mediul marin și, ca atare, ar trebui de asemenea să fie reglementate de prezenta directivă, în măsura în care unele aspecte specifice ale stării ecologice a mediului marin nu au fost deja abordate în cadrul Directivei 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei⁽²⁾ sau în orice alt act legislativ comunitar, obiectivul fiind asigurarea unei complementarități și evitarea suprapunerilor.
- (13) Dată fiind natura transfrontalieră a mediului marin, statele membre ar trebui să coopereze pentru a asigura elaborarea coordonată a strategiilor marine pentru fiecare regiune sau subregiune marină. Întrucât regiunile sau subregiunile marine sunt împărțite atât cu alte state membre cât și cu țări terțe, statele membre ar trebui să depună toate eforturile pentru a asigura o coordonare strânsă cu toate statele membre și țările terțe implicate. Pentru asigurarea acestei coordonări ar trebui folosite, în cazul în care acest lucru este posibil și oportun, structurile instituționale existente înființate în regiunile sau subregiunile marine, în special convențiile marine regionale.
- (14) Statele membre care au granițe în aceeași regiune sau subregiune marină aflată sub incidența prezentei directive, în care starea mării este atât de critică încât necesită o acțiune urgentă, ar trebui să întreprindă eforturi pentru a conveni asupra unui plan de acțiune care să prevadă o punere în practică a programelor de măsuri cât mai curând posibil. În asemenea cazuri, Comisia ar trebui invitată să aibă în vedere sprijinirea statelor membre în eforturile lor sporite de ameliorare a mediului marin, considerând regiunea în cauză ca un proiect-pilot.
- (15) Nu toate statele membre au ape marine în sensul definiției din prezenta directivă și, prin urmare, efectele dispozițiilor prezentei directive care se adresează exclusiv statelor membre care au ape marine ar trebui limitate la acele state membre.
- (16) Întrucât pentru realizarea cooperării și coordonării este indispensabilă o acțiune la nivel internațional, prezenta directivă ar trebui să crească și mai mult coerența contribuției Comunității și a statelor membre în temeiul acordurilor internaționale.

⁽¹⁾ JO L 309, 13.12.1993, p. 1.

⁽²⁾ JO L 327, 22.12.2000, p. 1. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 2008/32/CE (JO L 81, 20.3.2008, p. 60).

- (17) Comunitatea și statele sale membre sunt, fiecare, părți la Convenția Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării (UNCLOS) aprobată prin Decizia 98/392/CE a Consiliului din 23 martie 1998 privind încheierea de către Comunitatea Europeană a UNCLOS și a Acordului din 28 iulie 1994 privind punerea în aplicare a părții XI din aceasta ⁽¹⁾. Prin urmare, obligațiile Comunității și ale statelor sale membre în temeiul acestor acorduri ar trebui luate pe deplin în considerare în prezenta directivă. În plus față de dispozițiile aplicabile apelor marine ale părților, UNCLOS mai conține obligații generale prin care se garantează faptul că activitățile desfășurate sub jurisdicția sau sub controlul unei părți nu cauzează prejudicii dincolo de apele marine ale acesteia și obligația de a evita transferul unor daune sau al unor riscuri de la o zonă spre alta și transformarea unui fel de poluare în altul.
- (18) Prezenta directivă ar trebui să sprijine, de asemenea, și poziția clară adoptată de către Comunitate în contextul Convenției privind diversitatea biologică cu privire la stoparea pierderii biodiversității, utilizarea rațională și durabilă a biodiversității marine și crearea unei rețele globale de zone marine protejate până în 2012. În plus, prezenta directivă ar trebui să contribuie la atingerea obiectivelor celei de-a șaptea Conferințe a părților la Convenția privind diversitatea biologică, care a adoptat un program de lucru detaliat privind biodiversitatea marină și de coastă cu o serie de obiective, ținte și activități orientate spre stoparea pierderii diversității biologice la nivel național, regional și global și spre asigurarea capacității ecosistemelor marine de a sprijini furnizarea de bunuri și servicii, precum și un program de lucru privind zonele protejate cu scopul de a stabili și menține sisteme ecologice reprezentative pentru zonele marine protejate până în 2012. Obligația statelor membre de a desemna situri de tip Natura 2000 în temeiul Directivei „habitate” și a Directivei „păsări” va aduce o contribuție importantă la acest proces.
- (19) Prezenta directivă ar trebui să contribuie la îndeplinirea obligațiilor și angajamentelor importante care le revin Comunității și statelor membre în baza unui număr de acorduri internaționale relevante cu privire la protecția mediului marin împotriva poluării: Convenția privind protecția mediului marin din zona Mării Baltice, aprobată prin Decizia 94/157/CE a Consiliului ⁽²⁾, Convenția privind protecția mediului marin al Atlanticului de Nord-Est, aprobată prin Decizia 98/249/CE a Consiliului ⁽³⁾, inclusiv noua anexă V la aceasta privind protecția și conservarea ecosistemelor și a diversității biologice din zona maritimă și apendicele 3 la aceasta, aprobată prin Decizia 2000/340/CE a Consiliului ⁽⁴⁾, precum și Convenția privind protejarea mediului marin și a zonei de coastă mediteraneene, aprobată prin Decizia 77/585/CEE a Consiliului ⁽⁵⁾ și modificările sale din 1995 aprobate prin Decizia 1999/802/CE ⁽⁶⁾, precum și Protocolul la aceasta privind protejarea Mării Mediterane împotriva poluării din surse terestre, aprobat prin Decizia 83/101/CEE a Consiliului ⁽⁷⁾ și modificările sale din 1996 aprobate prin Decizia 1999/801/CE ⁽⁸⁾. Prezenta directivă ar trebui să contribuie de asemenea la îndeplinirea obligațiilor care le revin statelor membre în baza Convenției privind protecția Mării Negre împotriva poluării, în temeiul căreia și-au asumat angajamente importante cu privire la protecția mediului marin împotriva poluării, Convenție la care Comunitatea nu este încă parte, dar față de care are statut de observator.
- (20) Țările terțe care au ape în aceeași regiune sau subregiune marină cu un stat membru ar trebui să fie invitate să participe la procesul stabilit prin prezenta directivă, favorizând astfel atingerea stării ecologice bune în regiunea sau subregiunea marină în cauză.
- (21) Pentru atingerea obiectivelor prezentei directive, este esențial să se asigure integrarea obiectivelor de conservare, a măsurilor de gestionare și a activităților de monitorizare și evaluare stabilite pentru măsurile de protecție spațială, ca de exemplu zonele speciale de conservare, zonele speciale de protecție sau zonele marine protejate.
- (22) Ar trebui, de asemenea, să se țină seama de biodiversitate și de potențialul de cercetare în domeniul marin asociat mediilor de la mare adâncime.
- (23) Deoarece programele de măsuri realizate în baza strategiilor marine vor fi eficiente numai în cazul în care sunt întocmite pe baza unei solide cunoașteri a stării mediului marin dintr-o anumită zonă și adaptate cât mai mult posibil nevoilor apelor respective în cazul fiecărui stat membru și dintr-o perspectivă globală asupra regiunii sau subregiunii marine respective, ar trebui să se prevadă pregătirea unui cadru adecvat la nivel național, inclusiv cercetare marină și monitorizare operațională, pentru ca politicile să fie formulate în mod documentat. La nivel comunitar, sprijinul acordat cercetărilor asociate ar trebui să fie reflectat în permanență prin politici de cercetare-dezvoltare. Recunoașterea chestiunilor marine în cel de-al șaptelea program-cadru privind cercetarea și dezvoltarea este un pas important în această direcție.

⁽¹⁾ JO L 179, 23.6.1998, p. 1.

⁽²⁾ JO L 73, 16.3.1994, p. 19.

⁽³⁾ JO L 104, 3.4.1998, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 118, 19.5.2000, p. 44.

⁽⁵⁾ JO L 240, 19.9.1977, p. 1.

⁽⁶⁾ JO L 322, 14.12.1999, p. 32.

⁽⁷⁾ JO L 67, 12.3.1983, p. 1.

⁽⁸⁾ JO L 322, 14.12.1999, p. 18.

- (24) Ca un prim pas în pregătirea programelor de măsuri, statele membre dintr-o regiune sau subregiune marină ar trebui să efectueze o analiză a particularităților sau a caracteristicilor apelor lor marine și a presiunilor și a impacturilor asupra acestora, identificând presiunile și impacturile predominante asupra acelor ape, precum și o analiză economică și socială a utilizării lor și a costului degradării mediului marin. Statele membre pot să își bazeze analizele pe evaluări efectuate deja în cadrul convențiilor marine regionale.
- (25) Pe baza unor astfel de analize, statele membre ar trebui apoi să determine pentru apele lor marine un set de caracteristici pentru starea ecologică bună. În acest scop, este necesar să se prevadă elaborarea de criterii și de standarde metodologice pentru a asigura coerența și a putea compara, de la o regiune sau subregiune marină la alta, în ce măsură este atinsă starea ecologică bună. Acestea ar trebui elaborate cu participarea tuturor părților interesate.
- (26) Următorul pas către obținerea unei bune stări ecologice ar trebui să fie stabilirea unor obiective de mediu și a unor programe de monitorizare pentru evaluare permanentă, care să permită evaluarea în mod regulat a stării apelor marine în cauză.
- (27) Statele membre ar trebui ulterior să stabilească și să pună în aplicare programe de măsuri care sunt destinate atingerii sau menținerii stării ecologice bune în apele în cauză, respectând totodată cerințele comunitare și internaționale existente, precum și nevoile regiunii sau subregiunii marine respective. Aceste măsuri ar trebui să se bazeze pe principiile precauției și acțiunii preventive, pe principiul remedierii, cu prioritate la sursă, a daunelor aduse mediului și pe principiul „poluatorul plătește”.
- (28) Este oportun ca statele membre să efectueze pași susmenționați, dată fiind precizia concentrării necesare. Pentru a asigura coeziunea de acțiune la nivelul întregii Comunități și în raport cu angajamentele la nivel global, este esențial ca statele membre să notifice Comisia în legătură cu măsurile luate, pentru a permite Comisiei să evalueze coerența acțiunilor întreprinse în regiunea sau subregiunea marină în cauză și să ofere îndrumările corespunzătoare cu privire la eventuale modificări necesare.
- (29) Statele membre ar trebui să adopte măsurile necesare atingerii sau menținerii unei stări ecologice bune în mediul marin. Cu toate acestea, trebuie recunoscut faptul că atingerea sau menținerea, sub toate aspectele, a unei stări ecologice bune ar putea să nu fie posibilă până în 2020 în toate apele marine. Prin urmare, din motive de echitate și fezabilitate, este oportun să se elaboreze dispoziții pentru cazurile în care un stat membru nu poate atinge nivelul ambițios al obiectivelor de mediu stabilite sau nu poate atinge sau menține o stare ecologică bună.
- (30) În acest context, ar trebui prevăzute reglementări pentru două cazuri speciale. Primul caz special se referă la o situație în care este imposibil pentru un stat membru să își atingă obiectivele de mediu fie ca urmare a unei acțiuni sau a unei lipse de acțiune pentru care statul membru vizat nu este responsabil, fie din cauze naturale sau de forță majoră, sau ca urmare a acțiunilor pe care chiar respectivul stat membru le-a întreprins din motive de interes public superior care depășesc în gravitate impactul negativ asupra mediului, sau din cauza condițiilor naturale care nu permit ameliorarea la timp a stării apelor marine respective. Statul membru respectiv ar trebui să justifice de ce consideră că a apărut o astfel de situație specială și să indice zona în cauză și ar trebui să ia măsuri *ad-hoc* corespunzătoare vizând urmărirea în continuare a obiectivelor ecologice, prevenirea deteriorării suplimentare a stării apelor marine afectate și diminuarea impactului negativ asupra regiunii sau subregiunii marine respective.
- (31) Al doilea caz special se referă la situația în care stat membru identifică un aspect care are un impact asupra stării ecologice a apelor sale marine sau poate chiar asupra întregii regiuni sau subregiuni marine respective, dar care nu poate fi remediat prin măsuri adoptate la nivel național, sau care este legat de o altă politică comunitară sau de un acord internațional. În astfel de situații, ar trebui prevăzute mecanisme pentru informarea în consecință a Comisiei în contextul notificării de programe și măsuri și, în cazul în care este necesară o acțiune comunitară, pentru a se putea face recomandările necesare Comisiei și Consiliului.
- (32) Cu toate acestea, flexibilitatea introdusă pentru cazurile speciale ar trebui să fie supusă controlului la nivel comunitar. În ceea ce privește primul caz special este prin urmare oportun să se acorde atenția cuvenită eficacității oricăror măsuri *ad hoc* luate. Mai mult, în cazurile în care statul membru se referă la măsurile luate din motive de interes public superior, Comisia ar trebui să asigure că orice modificări sau transformări aduse în consecință mediului marin nu împiedică sau compromit într-o manieră permanentă atingerea stării ecologice bune în regiunea sau subregiunea marină în cauză sau în apele marine ale altor state membre. Comisia ar trebui să ofere îndrumări cu privire la eventuale modificări necesare în cazul în care consideră că măsurile avute în vedere nu sunt suficiente sau potrivite pentru a asigura coerența acțiunilor din cadrul regiunii sau subregiunii marine în cauză.

- (33) În ceea ce privește al doilea caz special, Comisia ar trebui să analizeze chestiunea și să răspundă în termen de șase luni. Comisia ar trebui să reflecte, după caz, recomandările statului membru respectiv atunci când prezintă Parlamentului European și Consiliului propunerile aferente.
- (34) Având în vedere natura dinamică a ecosistemelor marine și variabilitatea lor naturală, precum și faptul că presiunile și impactul asupra acestora pot varia odată cu evoluția diferitelor tipare de activitate umană și odată cu impactul schimbărilor climatice, este esențial să se recunoască faptul că determinarea stării ecologice bune poate necesita o adaptare în timp. În consecință, este oportun ca programele de măsuri pentru protecția și administrarea mediului marin să fie flexibile și adaptabile și să țină cont de evoluțiile științifice și tehnologice. Ar trebui prin urmare elaborate dispoziții pentru actualizarea periodică a strategiilor marine.
- (35) De asemenea, este necesar să se prevadă publicarea programelor de măsuri și a actualizărilor acestora, precum și prezentarea de rapoarte intermediare Comisiei în care să se descrie progresele înregistrate în punerea în aplicare a acestor programe.
- (36) Pentru a se asigura implicarea publicului general în stabilirea, punerea în aplicare și actualizarea strategiilor marine, ar trebui să se prevadă o informare publică corespunzătoare cu privire la diferitele elemente ale strategiilor marine sau ale actualizărilor aferente, precum și, la cerere, furnizarea de informații relevante utilizate la elaborarea strategiilor marine în conformitate cu legislația comunitară privind accesul public la informații în materie de mediu.
- (37) Comisia ar trebui să publice un prim raport de evaluare a punerii în aplicare a acestei directive în termen de doi ani de la data primirii tuturor programelor de măsuri și, în orice caz, până cel târziu în 2019. Comisia publică ulterior astfel de rapoarte la fiecare șase ani.
- (38) Ar trebui să se prevadă adoptarea unor standarde metodologice pentru evaluarea stării mediului marin, monitorizarea și obiectivele de mediu, precum și adoptarea formatelor tehnice în vederea transmiterii și procesării datelor în conformitate cu Directiva 2007/2/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 martie 2007 de instituire a unei infrastructuri pentru informații spațiale în Comunitatea Europeană (INSPIRE) ⁽¹⁾.
- (39) Măsurile referitoare la administrarea pescuitului pot fi luate în contextul politicii comune în domeniul pescuitului, astfel cum a fost stabilită prin Regulamentul (CE) nr. 2371/2002 al Consiliului din 20 decembrie 2002 privind conservarea și exploatarea durabilă a resurselor piscicole în conformitate cu politica comună în domeniul pescuitului ⁽²⁾ pe bază de consiliere științifică în vederea susținerii realizării obiectivelor stabilite în prezenta directivă, inclusiv interzicerea totală a pescuitului în anumite zone, pentru a permite menținerea sau refacerea integrității, structurii și funcționării ecosistemelor și, după caz, pentru a proteja, printre altele, zonele de înmulțire, creștere și hrănire. Articolele 30 și 31 din Tratatul Euratom reglementează deversările și emisiile rezultate din utilizarea de material radioactiv, care, drept urmare, nu ar trebui să fie reglementate de prezenta directivă.
- (40) Politica comună în domeniul pescuitului ar trebui, inclusiv în cadrul viitoarei reforme, să ia în considerare impactul pescuitului asupra mediului și obiectivele prezentei directive.
- (41) În cazul în care statele membre consideră că este de dorit să se întreprindă acțiuni în domeniile susmenționate sau în alte domenii legate de alte politici comunitare sau de un acord internațional, acestea ar trebui să facă recomandările necesare privind acțiunea comunitară.
- (42) Preocupările ecologice profunde, în special cele datorate schimbărilor climatice, care privesc apele arctice, acestea fiind un mediu marin învecinat de o importanță deosebită pentru Comunitate, trebuie evaluate de instituțiile comunitare și ar putea impune acțiuni care să asigure protecția ecologică a Oceanului Arctic.
- (43) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume protecția și conservarea mediului marin, prevenirea deteriorării sale și, ori de câte ori este realizabil, refacerea acestui mediu în zonele în care a fost afectat în mod negativ, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre și, prin urmare, având în vedere dimensiunea și efectele directivei, pot fi realizate mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (44) Programele de măsuri și acțiuni subsecvente acestora întreprinse de statele membre ar trebui să se bazeze pe o abordare ecosistemică a managementului activităților umane și pe principiile menționate la articolul 174 din tratat, în special principiul precauției.

⁽¹⁾ JO L 108, 25.4.2007, p. 1.

⁽²⁾ JO L 358, 31.12.2002, p. 59. Regulament modificat prin Regulamentul (CE) nr. 865/2007 (JO L 192, 24.7.2007, p. 1).

- (45) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute, în special, de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene⁽¹⁾, în special articolul 37 care urmărește promovarea integrării în politicile Uniunii a unui nivel înalt de protecție a mediului și îmbunătățirea calității mediului în conformitate cu principiul dezvoltării durabile.
- (46) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei⁽²⁾.
- (47) Comisia ar trebui, în special, să fie împuternicită să adapteze anexele III, IV și V la prezenta directivă în funcție de progresul științific și tehnic. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, acestea trebuie să fie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.
- (48) Comisia ar trebui de asemenea să fie împuternicită să stabilească criteriile și standarde metodologice de utilizat de către statele membre și să adopte specificații și metode standardizate de monitorizare și evaluare. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive prin completarea acesteia cu noi elemente neesențiale, acestea trebuie să fie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE,
- (b) a preveni și reduce aportul de elemente externe în mediul marin, în vederea eliminării treptate a poluării, astfel cum este definită la articolul 3 alineatul (8), pentru a garanta lipsa unor influențe sau riscuri semnificative pentru biodiversitatea marină, ecosistemele marine, sănătatea umană sau modurile legitime de utilizare a mării.
- (3) Strategiile marine folosesc abordarea ecosistemică pentru gestionarea activităților umane, asigurând menținerea presiunii totale a acestor activități la un nivel compatibil cu obținerea unei stări ecologice bune și faptul că nu este compromisă capacitatea ecosistemelor marine de a reacționa la schimbările induse de om, făcând posibilă totodată o utilizare durabilă a bunurilor și a serviciilor marine de către generațiile prezente și cele viitoare.
- (4) Prezenta directivă contribuie la întărirea coerenței dintre preocupările legate de mediu și vizează să asigure integrarea acestora în diferitele politici, acorduri și măsuri legislative care au impact asupra mediului marin.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică tuturor apelor marine, astfel cum sunt definite în articolul 3 alineatul (1) și ia în considerare efectele transfrontaliere asupra calității mediului marin al țărilor terțe din aceeași regiune sau subregiune marină.

(2) Prezenta directivă nu se aplică activităților al căror obiectiv unic este apărarea sau securitatea națională. Cu toate acestea, statele membre fac eforturi să garanteze că aceste activități sunt puse în aplicare într-un mod compatibil cu obiectivele prezentei directive, în măsura în care acest lucru este rezonabil și realizabil.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive se aplică următoarele definiții:

1. „ape marine” înseamnă:

- (a) apele, fundul mării și subsolul marin situate în partea exterioară a liniei de bază care este limita de măsurare a întinderii apelor teritoriale care se extind până la extremitatea zonei în care un stat membru deține și/sau își exercită jurisdicția, conform UNCLOS, cu excepția apelor adiacente țărilor și teritoriilor menționate în anexa II la tratat și a departamentelor și colectivităților franceze de peste mări; și

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectul

(1) Prezenta directivă instituie un cadru în care statele membre adoptă măsurile necesare pentru a obține sau a menține starea ecologică bună a mediului marin, cel mai târziu până în anul 2020.

(2) În acest scop, sunt elaborate și puse în practică strategii marine pentru:

- (a) a proteja și conserva mediul marin, a preveni deteriorarea acestuia sau, dacă este posibil, a reface ecosistemele marine în zonele în care acestea au fost afectate în mod negativ;

⁽¹⁾ JO C 364, 18.12.2000, p. 1.

⁽²⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23. Decizie modificată prin Decizia 2006/512/CE (JO L 200, 22.7.2006, p. 11).

- (b) apele de coastă conform definiției din Directiva 2000/60/CE, fundul mării și subsolul acestora, în măsura în care unele aspecte specifice ale stării ecologice a mediului marin nu au fost deja abordate în cadrul directivei în cauză sau în alte acte legislative comunitare;
2. „regiune marină” înseamnă regiunea vizată la articolul 4. Regiunile marine și subregiunile acestora sunt definite în scopul facilitării punerii în aplicare a prezentei directive și sunt determinate pe bază criteriilor hidrologice, oceanografice și biogeografice;
 3. „strategie marină” înseamnă strategia care trebuie elaborată și pusă în practică pentru fiecare regiune sau subregiune marină vizată, în conformitate cu articolul 5;
 4. „stare ecologică” înseamnă starea generală a mediului în apele marine, ținându-se cont de structura, funcția și procesele ecosistemelor care compun mediul marin, împreună cu factorii naturali fiziografici, geografici, biologici, geologici și climatici, precum și de condițiile fizice, acustice și chimice care rezultă în special din activitatea umană desfășurată în cadrul sau în afara zonei în cauză;
 5. „stare ecologică bună” înseamnă starea ecologică a apelor marine care se definește prin diversitatea ecologică și dinamica oceanelor și a mărilor, care sunt curate, în bună stare sanitară și productive în cadrul condițiilor lor intrinseci și printr-o utilizare durabilă a mediului marin, salvagardându-se astfel potențialul acestuia pentru utilizările și activitățile generațiilor actuale și viitoare, și anume:
 - (a) structura, funcțiile și procesele ecosistemelor marine componente, care împreună cu factorii fiziografici, geografici, geologici și climaterici, permit ecosistemelor menționate să își păstreze întreaga funcționalitate și capacitate de rezistență în fața schimbărilor ecologice induse de om. Speciile și habitatele marine sunt protejate, este prevenit declinul biodiversității datorat intervenției omului și funcționarea diferitelor componente biologice este în echilibru;
 - (b) proprietățile hidromorfologice, fizice și chimice ale ecosistemelor, inclusiv proprietățile care rezultă din activitățile umane din zona în cauză, susțin ecosistemele în maniera descrisă mai sus. Aportul de substanțe rezultate din activitățile umane și de energie, inclusiv zgomotul, în mediul marin nu provoacă efecte poluante.
- Starea ecologică bună este determinată la nivelul regiunii sau subregiunii marine, astfel cum este menționată la articolul 4, pe baza descriptorilor calitativi prevăzuți în anexa I. Se pune în aplicare o gestionare adaptivă bazată pe abordarea ecosismică cu scopul atingerii unei stări ecologice bune;
6. „criterii” înseamnă caracteristicile tehnice particulare strâns legate de descriptorii calitativi;
 7. „obiectiv de mediu” înseamnă descrierea calitativă și cantitativă a stării dorite pentru diferitele componente ale apelor marine, precum și a presiunilor și a impactului exercitate asupra lor, în fiecare regiune și subregiune marină. Obiectivele de mediu sunt fixate în conformitate cu articolul 10;
 8. „poluare” înseamnă introducerea directă sau indirectă în mediul marin, ca urmare a activităților umane, de substanțe și energie, inclusiv surse sonore submarine care rezultă din activități umane, care produc sau sunt susceptibile să producă efecte nocive cum ar fi deteriorarea resurselor vii și a ecosistemelor marine, inclusiv pierderea biodiversității, riscuri pentru sănătatea umană, obstacole pentru activități maritime, inclusiv pentru pescuit, turism și agrement, precum și pentru alte utilizări legitime ale mării, provoacă alterarea calității apelor marine din punctul de vedere al utilizării acestora și reducerea facilităților de agrement ale mediului marin sau, în general, afectează utilizarea durabilă a bunurilor și a serviciilor marine;
 9. „cooperare regională” înseamnă cooperarea și coordonarea activităților între statele membre și, ori de câte ori este posibil, între state membre și țări terțe care împart aceeași regiune sau subregiune marină, cu scopul de a elabora și a pune în aplicare strategii marine;
 10. „Convenție privind mărilor regionale” înseamnă orice convenție sau acord internațional împreună cu organismele lor de conducere, încheiat în scopul protecției mediului marin din regiunile marine menționate la articolul 4, cum ar fi Convenția pentru protecția mediului marin din zona Mării Baltice, Convenția privind protecția mediului marin al Atlanticului de Nord-Est și Convenția privind protecția mediului marin și a zonei de coastă a Mării Mediterane.

Articolul 4

Regiunile și subregiunile marine

(1) Atunci când pun în aplicare obligațiile care le revin în temeiul prezentei directive, statele membre au în vedere în mod corespunzător faptul că apele marine aflate sub suveranitatea sau jurisdicția lor fac parte integrantă din următoarele regiuni marine:

- (a) Marea Baltică;
- (b) Oceanul Atlantic de Nord-Est;
- (c) Marea Mediterană;
- (d) Marea Neagră.

(2) Pentru a ține cont de caracteristicile unei zone date, statele membre pot să pună în aplicare prezenta directivă bazându-se pe subdiviziunile apelor marine la nivelul adecvat menționate la alineatul (1), cu condiția ca aceste subdiviziuni să fie definite într-o manieră compatibilă cu subregiunile marine următoare:

- (a) în Oceanul Atlantic de Nord-Est:
- (i) Marea Nordului în sens larg, inclusiv Kattegat și Canalul Mânecii;
 - (ii) Mările Celtice;
 - (iii) golful Biscaya și coasta iberică;
 - (iv) în Oceanul Atlantic, regiunea biogeografică macaronesiană, reprezentată de apele din jurul insulelor Azore, Madeira și Canare;
- (b) în Marea Mediterană:
- (i) Marea Mediterană occidentală;
 - (ii) Marea Adriatică;
 - (iii) Marea Ionică și Marea Mediterană centrală;
 - (iv) Marea Egee Levantină.

Statele membre notifică Comisia cu privire la toate subdiviziunile cel mai târziu la data precizată la articolului 26 alineatul (1) primul paragraf, dar le pot modifica după terminarea și evaluarea inițială prevăzută la articolul 5 alineatul (2) litera (a) punctul (i).

Articolul 5

Strategiile marine

- (1) Fiecare stat membru elaborează, pentru fiecare regiune sau subregiune marină respectivă, o strategie pentru mediul marin aplicabilă apelor sale maritime, respectând planul de acțiune descris la alineatul (2) literele (a) și (b).
- (2) Statele membre care partajează o regiune sau subregiune marină cooperează pentru a garanta faptul că, în cadrul fiecărei regiuni sau subregiuni marine, măsurile cerute pentru atingerea obiectivelor prezentei directive și în particular diferitele elemente din strategiile marine, menționate la literele (a) și (b), sunt coerente și sunt coordonate în regiunea sau subregiunea marină în cauză, în conformitate cu următorul plan de

acțiune în raport cu care statele membre în cauză depun tot efortul pentru a urma o abordare comună:

- (a) pregătirea:
- (i) o evaluare inițială, care trebuie efectuată până la 15 iulie 2012, a stării ecologice actuale a apelor în cauză și a impactului de mediu al activităților umane asupra acestor ape, în conformitate cu articolul 8;
 - (ii) o determinare, efectuată până la 15 iulie 2012, a „stării ecologice bune” pentru apele în cauză, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1);
 - (iii) fixarea, până la 15 iulie 2012, a unei serii de obiective de mediu și de indicatori asociați, în conformitate cu articolul 10 alineatul (1);
 - (iv) elaborarea și punerea în aplicare, până la 15 iulie 2014, în lipsa dispozițiilor contrare ale legislației comunitare aplicabile, a unui program de monitorizare în vederea evaluării continue și a actualizării periodice a obiectivelor, în conformitate cu articolul 11 alineatul (1);
- (b) programul de măsuri:
- (i) elaborarea, cel mai târziu până în 2015, a unui program de măsuri destinat să asigure atingerea sau menținerea stării ecologice bune, în conformitate cu articolul 13 alineatele (1), (2) și (3);
 - (ii) punerea în aplicare, cel mai târziu până în 2016, a programului prevăzut la punctul (i), în conformitate cu articolul 13 alineatul (10).

(3) Statele membre cu granițe în aceeași regiune sau subregiune marină aflată sub incidența prezentei directive, în care starea mării este atât de critică încât necesită o acțiune urgentă, ar trebui să elaboreze un plan de acțiune în conformitate cu alineatul (1), prevăzând lansarea anticipată a programelor de măsuri, precum și posibile măsuri de protecție mai stricte, cu condiția ca acest lucru să nu împiedice obținerea sau menținerea unei stări ecologice bune în oricare altă regiune sau subregiune marină. În acest caz:

- (a) statele membre în cauză informează Comisia cu privire la programul lor revizuit și acționează în consecință;
- (b) Comisia este invitată să ia în considerare furnizarea de sprijin statelor membre în eforturile lor sporite depuse pentru ameliorarea mediului marin, considerând regiunea în cauză drept un proiect-pilot.

*Articolul 6***Cooperarea regională**

(1) În vederea realizării coordonării prevăzute la articolul 5 alineatul (2), statele membre utilizează, în măsura în care acest lucru este posibil și oportun, structuri instituționale regionale existente în materie de cooperare, inclusiv cele instituite în temeiul convențiilor asupra mărilor regionale, care acoperă regiunea sau subregiunea în cauză.

(2) În scopul elaborării și punerii în practică a strategiilor marine, statele membre depun toate eforturile, în cadrul fiecărei regiuni sau subregiuni marine, folosind forurile internaționale competente, inclusiv mecanismele și structurile convențiilor privind mărilor regionale, pentru a-și coordona acțiunile cu țările terțe care au suveranitate sau jurisdicție asupra apelor din aceeași regiune sau subregiune marină.

În acest context, statele membre se bazează, în măsura în care este posibil, pe programele și activitățile pertinente existente elaborate în cadrul structurilor rezultate din acorduri internaționale, ca de pildă convențiile privind mărilor regionale.

Coordonarea și cooperarea sunt extinse, atunci când este cazul, la toate statele membre situate în bazinul unei regiuni sau subregiuni marine, inclusiv țările fără ieșire la mare, pentru a permite statelor membre situate în această regiune sau subregiune marină să-și îndeplinească obligațiile care le revin în virtutea prezentei directive, utilizând structurile de cooperare prevăzute de prezenta directivă sau de Directiva 2000/60/CE.

*Articolul 7***Autoritățile competente**

(1) Până la 15 iulie 2010, statele membre desemnează, pentru fiecare regiune sau subregiune marină în cauză, autoritatea sau autoritățile competente pentru punerea în aplicare a prezentei directive în privința apelor lor marine.

Până la 15 ianuarie 2011, statele membre furnizează Comisiei lista autorităților competente desemnate, împreună cu informațiile prevăzute în anexa II.

În același timp, statele membre comunică Comisiei o listă cu autoritățile lor competente în cadrul acelor organisme internaționale la care participă și care sunt relevante pentru punerea în aplicare a prezentei directive.

Statele membre situate în bazinul fiecărei regiuni și subregiuni marine desemnează de asemenea autoritatea sau autoritățile competente însărcinate cu cooperarea și coordonarea astfel cum este menționat la articolul 6.

(2) Statele membre informează Comisia cu privire la orice modificări ale informațiilor comunicate în baza alineatului (1),

în termen de șase luni de la intrarea în vigoare a unei asemenea modificări.

CAPITOLUL II

STRATEGIILE MARINE: PREGĂTIREA*Articolul 8***Evaluarea**

(1) Pentru fiecare regiune sau subregiune marină, statele membre procedează la o evaluare inițială a apelor lor marine, ținând cont de datele existente, atunci când acestea sunt disponibile și cuprinzând următoarele elemente:

(a) o analiză a particularităților și caracteristicilor esențiale și a stării ecologice a acestor ape în momentul evaluării, bazate pe lista orientativă a elementelor enumerate în tabelul 1 din anexa III și privind caracteristicile fizice și chimice, tipurile de habitat, trăsăturile biologice și hidromorfologia;

(b) o analiză a presiunilor și a impacturilor predominante, inclusiv cele care rezultă din activități umane, care influențează starea ecologică a acestor ape, analiză care:

(i) se bazează pe lista orientativă a elementelor enumerate în tabelul 2 din anexa III, și reglementează aspectele calitative și cantitative ale diverselor presiuni, precum și tendințele previzibile;

(ii) cuprinde principalele efecte cumulative și sinergice; și

(iii) ia în considerare evaluările pertinente care au fost efectuate în conformitate cu legislația comunitară în vigoare;

(c) o analiză economică și socială a utilizării acestor ape și a costurilor degradării mediului marin.

(2) Analizele menționate la alineatul (1) țin cont de elementele privind apele costiere, tranzitorii și teritoriale aflate sub incidența dispozițiilor aplicabile ale legislației comunitare în vigoare, în special cele ale Directivei 2000/60/CE. Acestea iau în considerare sau au drept bază și alte evaluări relevante, precum cele efectuate în comun în cadrul convențiilor privind mărilor regionale sau se fondează pe acestea, astfel încât să realizeze o evaluare globală a stării mediului marin.

(3) În cursul pregătirii evaluării menționate la alineatul (1), statele membre depun tot efortul, prin coordonarea stabilită în conformitate cu articolele 5 și 6, pentru a asigura că:

(a) metodologia de evaluare este consecventă în regiunea sau subregiunea marină în cauză;

(b) impactul și caracteristicile transfrontaliere sunt luate în considerare.

Articolul 9

Determinarea stării ecologice bune

(1) Referindu-se la evaluarea inițială realizată în virtutea articolului 8 alineatul (1), statele membre determină, pentru apele marine ale fiecărei regiuni și subregiuni marine respective, un ansamblu de caracteristici corespunzătoare unei stări ecologice bune, pe baza descriptorilor calitativi enumerați în anexa I.

Statele membre vor ține cont de elementele orientative enumerate în tabelul 1 din anexa III și în special de caracteristicile fizice și chimice, tipurile de habitat, de caracteristicile biologice și hidromorfologie.

Statele membre țin cont, de asemenea, și de presiunile și impacturile produse de activitățile umane în fiecare regiune sau subregiune marină, luând în considerare listele orientative stabilite în tabelul 2 din anexa III.

(2) Statele membre notifică Comisia cu privire la evaluarea realizată conform articolului 8 alineatul (1) și cu privire la determinarea efectuată în virtutea alineatului (1) din prezentul articol în termen de trei luni de la finalizarea acesteia din urmă.

(3) Criteriile și normele metodologice care trebuie aplicate de statele membre și care sunt destinate să modifice elementele neesențiale ale prezentei directive completând-o, sunt adoptate, pe baza anexelor I și III, în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 25 alineatul (3) până la 15 iulie 2010, în scopul de a asigura coerența și de a putea compara, de la o regiune sau subregiune marină la alta, în ce măsură este realizată starea ecologică bună. Înainte de a propune asemenea criterii și norme, Comisia consultă toate părțile interesate, inclusiv convențiile privind mările regionale. Înainte de a propune asemenea criterii și norme, Comisia consultă toate părțile interesate, inclusiv convențiile privind mările regionale.

Articolul 10

Stabilirea obiectivelor de mediu

(1) Pe baza evaluării inițiale realizate în temeiul articolului 8 alineatul (1), statele membre stabilesc pentru fiecare regiune și subregiune marină un set complet de obiective de mediu și de indicatori aferenți pentru apele lor marine, cu scopul de a orienta eforturile în vederea atingerii stării ecologice bune a mediului marin, inspirându-se din lista orientativă de presiuni și impacturi prezentată în tabelul 2 din anexa III, precum și din lista orientativă de caracteristici prezentată în anexa IV.

La stabilirea obiectivelor și a indicatorilor respectivi, statele membre țin cont de continuitatea de aplicare pentru aceleași ape a obiectivelor de mediu pertinente existente, stabilite la nivel național, comunitar sau internațional, asigurând compatibilitatea reciprocă a acestor obiective și luarea în considerare, de asemenea, pe cât acest lucru este posibil, a impacturilor transfrontaliere semnificative și a caracteristicilor transfrontaliere.

(2) Statele membre notifică Comisiei obiectivele de mediu în termen de 3 luni de la stabilirea acestora.

Articolul 11

Programe de monitorizare

(1) Pe baza evaluării inițiale realizate în baza articolului 8 alineatul (1), statele membre elaborează și pun în aplicare programe de monitorizare coordonate în vederea evaluării permanente a stării ecologice a apelor lor marine, pe baza listelor indicative de elemente enumerate în anexa III și a listei prevăzute în anexa V, și în funcție de obiectivele de mediu stabilite în conformitate cu articolul 10.

Programele de monitorizare sunt compatibile în cadrul regiunilor și subregiunilor marine, și se bazează pe dispozițiile pertinente în materie de evaluare și de monitorizare stabilite de către legislația comunitară, inclusiv directivele privind habitatele și păsările, sau în temeiul acordurilor internaționale și sunt compatibile cu aceste dispoziții.

(2) Statele membre cu o regiune sau subregiune marină comună elaborează programe de monitorizare în conformitate cu alineatul (1) și fac eforturi, în interesul coerenței și al coordonării, să asigure că:

(a) metodele de monitorizare sunt consecvente în regiunea sau subregiunea marină în cauză, pentru a facilita compararea rezultatelor monitorizării;

(b) impactul și caracteristicile transfrontaliere pertinente sunt luate în considerare.

(3) Statele membre notifică programele de monitorizare Comisiei în termen de 3 luni de la elaborarea lor.

(4) Specificațiile și metodele standardizate de monitorizare și de evaluare care țin cont de angajamentele existente și asigură comparabilitatea între rezultatele operațiunilor de monitorizare și de evaluare și care sunt destinate modificării elementelor neesențiale ale prezentei directive completând-o sunt adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 25 alineatul (3).

Articolul 12

Notificările și evaluările Comisiei

Pe baza tuturor notificărilor efectuate în temeiul articolului 9 alineatul (2), al articolului 10 alineatul (2) și al articolului 11 alineatul (3), cu privire la fiecare regiune sau subregiune marină, Comisia evaluează dacă, pentru fiecare stat membru, elementele comunicate constituie un cadru corespunzător pentru îndeplinirea cerințelor prezentei directive și poate solicita statului membru în cauză să furnizeze orice fel de informații suplimentare, dacă sunt disponibile și necesare.

Pentru a efectua evaluările în cauză, Comisia examinează coerența între cadrele stabilite în cadrul diferitelor regiuni sau subregiuni marine și în ansamblul Comunității.

În termen de șase luni de la recepționarea tuturor notificărilor menționate, Comisia informează statele membre în cauză dacă, în opinia sa, elementele comunicate respectă dispozițiile prezentei directive și oferă îndrumare cu privire la orice modificări pe care le consideră necesare.

CAPITOLUL III

STRATEGII MARINE: PROGRAME DE MĂSURI

Articolul 13

Programe de măsuri

(1) Pentru fiecare regiune sau subregiune marină în cauză, statele membre determină măsurile necesare pentru a obține sau pentru a menține starea ecologică bună, în sensul articolului 9 alineatul (1), în apele lor marine.

Aceste măsuri se elaborează pe baza evaluării inițiale realizate în baza articolului 8 alineatul (1), având în vedere obiectivele de mediu stabilite în temeiul articolului 10 alineatul (1), și ținând cont de tipurile de măsuri enumerate în anexa VI.

(2) Statele membre integrează măsurile elaborate în temeiul alineatului (1) într-un program de măsuri, ținând cont de măsurile pertinente necesare în temeiul legislației comunitare, în special Directiva 2000/60/CE, Directiva 91/271/CEE a Consiliului din 21 mai 1991 privind tratarea apelor urbane reziduale⁽¹⁾ și Directiva 2006/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 februarie 2006 privind gestionarea calității apei pentru scăldat⁽²⁾ și instrumentele legislative ulterioare privind standardele de calitate a mediului în domeniul apei sau în temeiul acordurilor internaționale.

(3) În stabilirea unui program de măsuri conform alineatului (2), statele membre trebuie să țină pe deplin cont de dezvoltarea

durabilă și în special de repercusiunile sociale și economice ale măsurilor prevăzute. În scopul acordării de asistență autorității sau autorităților competente menționate la articolul 7 în vederea realizării obiectivelor lor într-o manieră integrată, statele membre pot identifica sau înființa cadre administrative pentru a putea beneficia de pe urma unei interacțiuni de acest fel.

Statele membre veghează ca măsurile să fie rentabile și realizabile din punct de vedere tehnic și procedează, înainte de introducerea oricărei noi măsuri, la o analiză a impactului acesteia, inclusiv analize cost-beneficii.

(4) Programele de măsuri stabilite în conformitate cu prezentul articol cuprind măsuri de protecție spațială, contribuind la rețele coerente și reprezentative de zone marine protejate, cuprinzând în mod adecvat diversitatea ecosistemelor componente, ca de exemplu zone speciale de conservare în sensul Directivei „Habitat”, zone de protecție speciale în sensul Directivei „Păsări” și zone marine protejate, astfel cum au fost convenite de Comunitate sau de statele membre interesate, în cadrul acordurilor internaționale sau regionale la care acestea sunt părți.

(5) În cazul în care statele membre consideră că gestionarea unei activități umane la nivel comunitar sau internațional ar putea avea un impact semnificativ asupra mediului marin, în special în zonele menționate la alineatul (4), acestea se vor adresa, în mod individual sau colectiv, autorității competente sau organizației internaționale corespunzătoare în vederea examinării și a unei eventuale adoptări a unor măsuri care ar putea fi necesare pentru realizarea obiectivelor prezentei directive, pentru a permite menținerea sau, după caz, refacerea integrității, structurii și funcționării ecosistemelor.

(6) Nu mai târziu de 2013, statele membre vor pune la dispoziția publicului informațiile corespunzătoare privind zonele menționate la alineatele (4) și (5) pentru fiecare regiune și subregiune marină.

(7) Statele membre indică în programele lor de măsuri modalitățile de punere în aplicare a acestora și maniera în care acestea vor contribui la realizarea obiectivelor de mediu stabilite în temeiul articolului 10 alineatul (1).

(8) Statele membre examinează implicațiile programelor lor de măsuri pentru apele aflate dincolo de apele lor marine, în vederea minimizării riscului unor daune și, dacă este posibil, în vederea realizării unui impact pozitiv asupra apelor în cauză.

(9) Statele membre notifică Comisia și toate celelalte state membre interesate cu privire la programele lor de măsuri, în termen de trei luni de la elaborarea acestora.

⁽¹⁾ JO L 135, 30.5.1991, p. 40. Directivă modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 284, 31.10.2003, p. 1).

⁽²⁾ JO L 64, 4.3.2006, p. 37.

(10) Sub rezerva dispozițiilor articolului 16, statele membre veghează ca programele lor să fie operaționale în termen de un an de la elaborarea acestora.

Articolul 14

Excepții

(1) Un stat membru poate identifica în apele sale marine anumite situații în care, pentru oricare din motivele enumerate la literele (a)-(d), obiectivele de mediu sau starea ecologică bună nu pot fi atinse, în toate aspectele lor, prin măsurile luate de statul membru în cauză sau, pentru motivele menționate la litera (e), nu pot fi atinse în termenul respectiv:

- (a) acțiunea sau lipsa de acțiune care nu este imputabilă statului membru în cauză;
- (b) cauze naturale;
- (c) forță majoră;
- (d) modificarea sau alterarea caracteristicilor fizice ale apelor marine cauzate de acțiuni întreprinse din motive de interes public superior care depășește impactul negativ asupra mediului, inclusiv impactul transfrontalier eventual;
- (e) condițiile naturale care nu permit îmbunătățirea în timp util a stării apelor marine respective.

Statul membru în cauză indică în mod clar astfel de situații în programul său de măsuri și justifică punctul său de vedere către Comisie. În identificarea acestor situații un stat membru va lua în considerare consecințele pentru statele membre din regiunea sau subregiunea marină în cauză.

Cu toate acestea, statul membru interesat adoptă măsuri *ad-hoc* adecvate în vederea continuării urmăririi obiectivelor de mediu, în vederea evitării oricărei noi deteriorări a stării apelor marine afectate pentru motivele expuse la literele (b), (c) sau (d) și pentru a atenua impactul negativ la nivelul regiunii sau subregiunii marine respective sau în apele marine ale altor state membre.

(2) În situația prevăzută la alineatul (1) litera (d), statele membre veghează ca modificările sau alterările să nu împiedice sau să nu compromită într-o manieră definitivă obținerea stării ecologice bune la nivelul regiunii sau subregiunii marine respective sau în apele marine ale altor state membre.

(3) Măsurile *ad-hoc* prevăzute la alineatul (1) paragraful al treilea sunt, în măsura posibilului, integrate în programele de măsuri.

(4) Statele membre elaborează și pun în aplicare toate elementele strategiilor marine menționate la articolul 5 alineatul (2), dar nu sunt nevoite, cu excepția evaluării inițiale descrise la articolul 8, să ia măsuri specifice în cazul în care există un risc semnificativ pentru mediul marin sau în cazul în care costurile acestor măsuri ar fi disproporționate având în vedere riscurile pentru mediul marin, și cu condiția să nu continue deteriorarea acestuia.

Atunci când, pentru oricare dintre motivele menționate, un stat membru nu ia niciun fel de măsuri, acesta furnizează Comisiei justificările necesare pentru a-și motiva decizia, evitând, în același timp, compromiterea permanentă a obiectivului de a atinge o bună stare ecologică.

Articolul 15

Recomandări de acțiune comunitară

(1) În cazul în care un stat membru identifică o problemă având impact asupra stării ecologice a apelor sale marine și care nu poate fi rezolvată prin metodele adoptate la nivel național, sau care este legată de o altă politică comunitară sau de un acord internațional, acesta informează Comisia prin furnizarea unei justificări care susține punctul său de vedere.

Comisia răspunde într-un termen de șase luni.

(2) În cazul în care este necesară o acțiune a instituțiilor comunitare, statele membre adresează recomandări corespunzătoare Comisiei sau Consiliului în vederea unor măsuri cu privire la problemele menționate la alineatul (1). În lipsa unor dispoziții contrare din legislația comunitară aplicabilă, Comisia răspunde tuturor recomandărilor de acest tip într-un termen de 6 luni și, dacă este cazul, reflectă recomandările primite în prezentarea de propuneri aferente către Parlamentul European și către Consiliu.

Articolul 16

Notificările și evaluările Comisiei

Pe baza notificărilor cu privire la programele de măsuri, realizate în temeiul articolului 13 alineatul (9), Comisia evaluează, în cazul fiecărui stat membru, măsura în care programele notificate constituie un cadru corespunzător pentru satisfacerea cerințelor prezentei directive și poate solicita statului membru în cauză să furnizeze orice fel de informații suplimentare, dacă sunt disponibile și necesare.

Pentru a efectua evaluările în cauză, Comisia ia în considerare coerența între programele de măsuri din cadrul diferitelor regiuni sau subregiuni marine, precum și la nivelul întregii Comunități.

În termen de șase luni de la recepționarea tuturor notificărilor menționate, Comisia informează statele membre în cauză cu privire la faptul dacă, în opinia sa, programele de măsuri comunicate respectă dispozițiile prezentei directive și oferă îndrumare cu privire la orice modificări pe care le consideră necesare.

CAPITOLUL IV

ACTUALIZARE, RAPOARTE ȘI INFORMAREA PUBLICULUI

Articolul 17

Actualizarea

(1) Statele membre veghează ca strategiile marine să fie actualizate pentru fiecare regiune sau subregiune marină respectivă.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre revizuiesc într-o manieră coordonată, așa cum se precizează la articolul 5, următoarele elemente ale strategiilor lor marine la fiecare șase ani de la elaborarea inițială a acestora:

(a) evaluarea inițială și determinarea stării ecologice bune, astfel cum sunt prevăzute respectiv în articolul 8 alineatul (1) și în articolul 9 alineatul (1);

(b) obiectivele de mediu stabilite în baza articolului 10 alineatul (1);

(c) programele de monitorizare elaborate în baza articolului 11 alineatul (1);

(d) programele de măsuri elaborate în baza articolului 13 alineatul (2).

(3) Detaliile referitoare la orice actualizări efectuate ca urmare a revizuirii prevăzute la alineatul (2) sunt comunicate Comisiei, convențiilor privind mările regionale și oricăror alte state membre interesate, într-un termen de trei luni de la data publicării lor, în conformitate cu articolul 19 alineatul (2).

(4) Articolele 12 și 16 se aplică *mutatis mutandis* prezentului articol.

Articolul 18

Rapoarte intermediare

Într-un termen de trei ani de la data publicării fiecărui program de măsuri sau de la data actualizării acestuia în conformitate cu articolul 19 alineatul (2), statele membre înaintează Comisiei un raport intermediar succint descriind progresele realizate în punerea în aplicare a programului respectiv.

Articolul 19

Consultarea și informarea publicului

(1) Conform legislației comunitare existente aplicabile în materie, statele membre veghează ca tuturor părților interesate să li se acorde din timp posibilități efective de a participa la punerea în aplicare a prezentei directive cu implicarea, dacă este posibil, a structurilor sau organelor de conducere existente, inclusiv Convențiile privind mările regionale, Organele consultative științifice și Consiliile consultative regionale.

(2) Statele membre publică și pun la dispoziția publicului pentru observații rezumatele următoarelor elemente ale strategiilor lor marine sau ale actualizărilor respective, astfel:

(a) evaluarea inițială și determinarea stării ecologice bune, prevăzute la articolul 8 alineatul (1) și la articolul 9 alineatul (1);

(b) obiectivele de mediu stabilite în baza articolului 10 alineatul (1);

(c) programele de monitorizare elaborate în baza articolului 11 alineatul (1);

(d) programele de măsuri elaborate în baza articolului 13 alineatul (2).

(3) În ceea ce privește accesul la informații în materie de mediu, se aplică Directiva 2003/4/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 ianuarie 2003 privind accesul publicului la informațiile despre mediu⁽¹⁾.

În temeiul Directivei 2007/2/CE, statele membre acordă Comisiei, în vederea executării sarcinilor care îi revin în temeiul prezentei directive, în special examinarea stării mediului marin din cadrul Comunității în temeiul articolului 20 alineatul (3) litera (b), drepturi de acces și de utilizare a datelor și informațiilor rezultate în urma evaluării inițiale efectuate în temeiul articolului 8 și în urma programelor de monitorizare înființate în temeiul articolului 11.

În termen de cel mult șase luni de la ziua în care devin disponibile datele și informațiile rezultate în urma evaluării inițiale efectuate în temeiul articolului 8 și în urma programelor de monitorizare înființate în temeiul articolului 11, aceste informații și date sunt puse, de asemenea, la dispoziția Agenției Europene de Mediu, în vederea executării sarcinilor ce îi revin.

⁽¹⁾ JO L 41, 14.2.2003, p. 26.

*Articolul 20***Rapoartele Comisiei**

(1) Comisia publică un prim raport de evaluare a punerii în aplicare a prezentei directive într-un termen de 2 ani de la data primirii tuturor programelor și măsurilor și, în orice caz, până în 2019 cel târziu.

În continuare, Comisia publică rapoarte la fiecare șase ani. Acestea sunt prezentate Parlamentului European și Consiliului.

(2) Până cel târziu la 15 iulie 2012, Comisia publică un raport care să evalueze contribuția prezentei directive la îndeplinirea obligațiilor, angajamentelor și inițiativelor existente ale statelor membre sau ale Comunității la nivel comunitar sau internațional în materie de protecție a mediului în apele marine.

Acest raport este prezentat Parlamentului European și Consiliului.

(3) Rapoartele prevăzute la alineatul (1) cuprind elementele următoare:

- (a) o examinare a progreselor realizate în punerea în aplicare a prezentei directive;
- (b) o revizuire a stării mediului marin în cadrul Comunității, efectuată în cooperare cu Agenția Europeană pentru Mediu și cu organizațiile și convențiile regionale asupra mediului marin și pescuitului;
- (c) o analiză a strategiilor marine, acompaniată de sugestii în vederea ameliorării acestora;
- (d) un rezumat al informațiilor transmise de către statele membre în virtutea articolelor 12 și 16, respectiv a evaluărilor realizate de către Comisie în conformitate cu articolul 16 în ceea ce privește informațiile comunicate de către statele membre în virtutea articolului 15;
- (e) un rezumat al răspunsului la fiecare din rapoartele adresate Comisiei de către statele membre, în virtutea articolului 18;
- (f) un rezumat al răspunsurilor la observațiile prezentate de către Parlamentul European și de către Consiliu asupra strategiilor marine anterioare;
- (g) un rezumat al contribuțiilor aduse de către alte politici comunitare la atingerea obiectivelor prezentei directive.

*Articolul 21***Raport privind progresele înregistrate în zonele protejate**

În baza informațiilor furnizate de statele membre până în 2013, Comisia va raporta, nu mai târziu de 2014, asupra progreselor realizate în crearea de zone marine protejate, luând în considerare obligațiile existente în conformitate cu legislația comunitară aplicabilă și cu angajamentele Comunității și ale statelor membre la nivel internațional.

Acest raport este prezentat Parlamentului European și Consiliului.

*Articolul 22***Finanțarea comunitară**

(1) Având în vedere caracterul prioritar inerent instituirii unor strategii marine, punerea în aplicare a prezentei directive este sprijinită prin instrumente financiare comunitare existente, în conformitate cu normele și condițiile corespunzătoare.

(2) Programele elaborate de statele membre sunt cofinanțate de către Uniunea Europeană, în conformitate cu instrumentele financiare existente.

*Articolul 23***Revizuirea prezentei directive**

Comisia revizuieste prezenta directivă până la 15 iulie 2023 și propune, dacă este cazul, modificările necesare.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 24***Adaptări tehnice**

(1) Anexele III, IV și V pot fi modificate în funcție de progresele științifice și tehnice în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 25 alineatul (3), ținându-se cont de termenele stabilite în articolul 17 alineatul (2) pentru revizuirea și actualizarea strategiilor marine.

(2) Conform procedurii de reglementare menționate la articolul 25 alineatul (2),

- (a) se pot adopta norme metodologice în vederea aplicării anexelor I, III, IV și V;
- (b) se pot adopta formate tehnice în scopul transmiterii și tratării datelor și în special a datelor statistice și cartografice.

*Articolul 25***Comitetul de reglementare**

- (1) Comisia este asistată de un comitet.
- (2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la 3 luni.

- (3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

*Articolul 26***Transpunerea**

- (1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 15 iulie 2010. Acestea comunică de îndată Comisiei textele acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

- (2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

- (3) Statele membre fără ape marine asigură intrarea în vigoare doar a acelor dispoziții necesare pentru garantarea respectării cerințelor prevăzute la articolul 6 și la articolul 7.

Atunci când astfel de dispoziții sunt deja în vigoare în legislațiile lor naționale, statele membre interesate comunică Comisiei textul dispozițiilor în cauză.

*Articolul 27***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 28***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 17 iunie 2008.

Pentru Parlamentul European

Președintele

H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu

Președintele

J. LENARČIČ

ANEXA I

Descriptori calitativi pentru determinarea stării ecologice bune

[menționați la articolul 3 alineatul (5), articolul 9 alineatele (1) și (3) și articolul 24]

1. Se menține diversitatea biologică. Calitatea și densitatea habitatelor, precum și repartiția și abundența speciilor corespund condițiilor fiziografice, geografice și climaterice existente.
2. Speciile neindigene introduse prin activități umane sunt la nivelul la care nu perturbă ecosistemele.
3. Populațiile tuturor peștilor și crustaceelor exploatate în scopuri comerciale sunt în limitele securității biologice, prezentând o distribuire a populației în funcție de vârstă și mărime, care indică starea bună a rezervelor.
4. Toate elementele ce formează lanțul trofic marin, în măsura în care sunt cunoscute, sunt prezente la un nivel de abundență și diversitate normal, care este capabil să asigure abundența speciilor pe termen lung și păstrarea în totalitate a capacității lor reproductive.
5. Eutrofizarea rezultată din activități umane, în special efectele sale nefaste cum ar fi pierderi ale biodiversității, degradarea ecosistemelor, proliferarea algelor toxice și dezoxigenarea apelor profunde, este redusă la minimum.
6. Structura sedimentului marin este cea care asigură faptul că structura și funcțiile ecosistemului sunt protejate, iar ecosistemele bentonice, în special, nu sunt afectate în mod negativ.
7. O modificare permanentă a condițiilor hidrografice nu dăunează ecosistemelor marine.
8. Nivelul de concentrare a contaminanților nu provoacă efecte datorate poluării.
9. Concentrațiile de contaminanți prezente în pești și în alte resurse vii destinate consumului uman nu depășesc pragurile fixate de legislația comunitară sau de alte norme aplicabile.
10. Proprietățile și cantitățile de deșeuri marine nu provoacă daune mediului costier și marin.
11. Introducerea de energie, inclusiv surse sonore submarine, se face la un nivel care nu dăunează mediului marin.

Pentru determinarea caracteristicilor stării ecologice bune a unei regiuni sau subregiuni marine astfel cum se prevede la articolul 9 alineatul (1), statele membre studiază fiecare dintre descriptorii calitativi enumerați în prezenta anexă, în scopul de a identifica descriptorii de utilizat pentru determinarea stării ecologice bune a regiunii sau subregiunii marine respective. În cazul în care un stat membru consideră că nu este oportun să folosească unul sau mai mulți descriptori, acesta furnizează Comisiei o justificare în cadrul notificării efectuate în conformitate cu articolul 9 alineatul (2).

ANEXA II

Autorități competente

[menționate la articolul 7 alineatul (1)]

1. Numele și adresa autorității sau autorităților competente – denumirea și adresa oficiale ale autorității/autorităților competente menționate.
 2. Statutul juridic al autorității sau al autorităților competente – o descriere succintă a statutului juridic al autorității sau al autorităților competente.
 3. Responsabilități – o scurtă descriere a responsabilităților juridice și administrative ale autorității sau autorităților competente și a rolului său (lor) privind apele marine în cauză.
 4. Lista membrilor – în cazul în care o autoritate sau autorități competente acționează în calitate de organism de coordonare pentru alte autorități competente, se cere o listă a acestora împreună cu un rezumat al rapoartelor instituționale stabilite între acestea pentru a asigura coordonarea.
 5. Coordonare regională și subregională – se cere o scurtă descriere a mecanismelor puse în funcțiune pentru a asigura coordonarea între statele membre ale căror ape marine aparțin aceleiași regiuni sau subregiuni marine.
-

ANEXA III

Lista orientativă de caracteristici, presiuni și impacturi

[menționată la articolul 8 alineatul (1), articolul 9 alineatele (1) și (3), articolul 10 alineatul (1), articolul 11 alineatul (1) și articolul 24]

Tabelul 1

Caracteristici

Caracteristici fizice și chimice	<ul style="list-style-type: none"> — Topografia și batimetria sedimentelor marine; — Regimul anual și sezonier de temperatură și acoperire cu gheață, viteza curenților, creșterea apelor de adâncime, expunerea la valuri, caracteristici de mixaj, turbiditatea, timp de rezidență; — Repartiția spațio-temporală a salinității; — Repartiția spațio-temporală a nutrienților (DIN, TN, DIP, TP, TOC) și oxigenului; — Standarde pH și pCO₂ sau alte procedee echivalente utilizate pentru măsurarea acidificării mediului marin.
Tipuri de habitate	<ul style="list-style-type: none"> — Tipuri de habitate dominante ale sedimentelor marine și ale coloanei de apă cu descrierea caracteristicilor fizice și chimice, cum sunt adâncimea, regimul de temperatură al apei, circulația curenților și a altor mase de apă, salinitatea, structura și compoziția substraturilor sedimentelor marine; — Identificarea și cartografierea tipurilor de habitat speciale, în special a celor recunoscute sau identificate de către legislația comunitară (Directivele „Habitat” și „Păsări”) sau de către convențiile internaționale ca prezentând un interes special din punct de vedere științific sau al biodiversității; — Habitate din zonele care merită o atenție specială datorită caracteristicilor, localizării sau importanței strategice a acestora. Este vorba de zone supuse la presiuni extreme sau specifice sau de zone care necesită un regim de protecție special.
Caracteristici biologice	<ul style="list-style-type: none"> — Descrierea comunităților biologice asociate habitatelor dominante a sedimentelor marine și a coloanei de apă: această descriere trebuie să conțină informații asupra comunităților de fitoplancton și de zooplancton, inclusiv speciile și variabilitatea sezonieră și geografică; — Informații asupra angiospermelor, macroalgelor și faunei nevertebrate bentice, inclusiv compoziția taxonomică, biomasa și variabilitatea anuală/sezonieră; — Informații asupra structurii populației ihtiologice, inclusiv abundența, răspândirea și structura vârstă/mărime a populațiilor; — Descrierea dinamicii populațiilor, a zonei de răspândire naturală și reală și a stării speciilor de mamifere și de reptile marine prezente în regiunea/subregiunea marină; — Descrierea dinamicii populațiilor, a zonei de răspândire naturală și reală și a statutului speciilor de păsări marine prezente în regiunea/subregiunea marină; — Descrierea dinamicii populațiilor, a zonei de răspândire naturală și reală și a statutului altor specii prezente în regiunea/subregiunea marină care intră în legislația comunitară sau în alte acorduri internaționale; — Un inventar al speciilor neindigene, exotice privind evoluția temporală, abundența și răspândirea spațială a acestora sau dacă este cazul, a formelor genetice distincte de specii indigene prezente în regiunea/subregiunea marină.
Alte caracteristici	<ul style="list-style-type: none"> — Descrierea situației în privința substanțelor chimice, inclusiv a substanțelor chimice cu efecte negative, a contaminării sedimentelor, punctelor calde, chestiunilor sanitare și contaminării biotei (în special acelei biote destinate consumului uman); — O descriere a tuturor celorlalte particularități sau caracteristici tipice sau distinctive ale regiunii sau subregiunii marine.

Tabelul 2

Presiuni și impacturi

Pierderi fizice	<ul style="list-style-type: none"> — Sufocare (de exemplu punerea în funcțiune de structuri realizate de om sau evacuarea reziduurilor de dragare); — Colmatare (de exemplu prin construcții permanente).
Daune fizice	<ul style="list-style-type: none"> — Modificări în înămolire (de exemplu la deversări, la mărirea scurgerilor sau la dragare/ evacuarea reziduurilor de dragare); — Eroziune (datorată de exemplu impactului produs asupra fundului mării de pescuitul comercial, navigație, manevrele de ancorare); — Extracția selectivă (datorată de exemplu explorării și exploatării resurselor biologice și nebiologice de pe fundul mării și din subsol).
Alte perturbări fizice	<ul style="list-style-type: none"> — Zgomotul subacvatic (de exemplu activități nautice, echipament acustic subacvatic); — Deșeuri marine.
Interferența cu procese hidrologice	<ul style="list-style-type: none"> — Modificări importante în regimul termic (datorate de exemplu deversărilor de la centralele electrice); — Modificări importante în regimul de salinitate (datorate de exemplu prezenței de construcții care obstrucționează circulația apei sau a captărilor de apă).
Contaminarea cu substanțe periculoase	<ul style="list-style-type: none"> — Introducerea de compuși sintetici (de exemplu substanțe prioritare prevăzute în Directiva 2000/60/CE care sunt relevante pentru mediul marin, ca de exemplu pesticide, agenți antiseptici, produse farmaceutice, provenind, de exemplu, din pierderi din surse difuze, poluare de către nave, depuneri atmosferice și substanțe active din punct de vedere biologic); — Introducerea de substanțe și compuși nesintetici (de exemplu metale grele, hidrocarburi provenind de exemplu din poluarea de către nave și din explorarea și exploatarea zăcămintelor de petrol, gaz și minerale, depuneri atmosferice, aluviuni); — Introducerea de radionuclizi.
Eliminarea sistematică și/ sau intenționată de substanțe	<ul style="list-style-type: none"> — Introducerea de alte substanțe, care pot fi solide, lichide sau în stare gazoasă, în apele marine în urma eliminării sistematice și/sau intenționate a acestora în mediul marin, astfel cum permit alte acte legislative comunitare și/sau convențiile internaționale.
Îmbogățire cu nutrienți și materii organice	<ul style="list-style-type: none"> — Introducerea de îngrășăminte și de alte substanțe bogate în azot și fosfor (de exemplu din surse punctuale și difuze, inclusiv agricultura, acvacultura, depunerile atmosferice). — Introducerea de substanțe organice (de exemplu apele uzate, maricultura, aluviuni).
Perturbații biologice	<ul style="list-style-type: none"> — Introducerea de organisme patogene microbiene; — Introducerea de specii neindigene și translocații; — Extracția selectivă de specii, inclusiv capturile accidentale (de exemplu pescuitul comercial și sportiv).

ANEXA IV

Lista orientativă de caracteristici de luat în considerare la stabilirea obiectivelor de mediu

[menționată la articolul 10 alineatul (1) și articolul 24]

1. Acoperirea adecvată a elementelor care caracterizează apele marine aflate sub suveranitatea sau jurisdicția statelor membre într-o regiune sau subregiune marină.
 2. Necesitatea de a fixa (a) obiective stabilind condițiile cerute potrivit definiției stării ecologice bune; (b) obiective măsurabile și indicatorii aferenți permițând asigurarea monitorizării și evaluării; și (c) obiective operaționale asociate unor măsuri de punere în aplicare concrete în vederea facilitării realizării acestora.
 3. Determinarea stării ecologice care trebuie atinsă sau conservată și formularea acestei stări în termeni de proprietăți măsurabile ale elementelor care caracterizează apele marine ale unui stat membru, într-o regiune sau subregiune marină.
 4. Coerența setului de obiective și absența conflictelor dintre ele.
 5. Indicarea de resurse necesare la realizarea obiectivelor.
 6. Formularea obiectivelor, inclusiv eventualelor obiective intermediare, asociate unui termen de realizare.
 7. Specificarea indicatorilor prevăzuți pentru a monitoriza progresele și a orienta deciziile de gestiune în vederea atingerii obiectivelor.
 8. Dacă este cazul, specificarea punctelor de referință (puncte de referință limită și țintă).
 9. Luarea în considerare corespunzătoare a preocupărilor sociale și economice în stabilirea obiectivelor.
 10. Examinarea setului de obiective de mediu, a indicatorilor aferenți și a punctelor de referință limită și țintă determinate în funcție de obiectivele generale stabilite la articolul 1, cu scopul de a determina dacă realizarea obiectivelor de mediu va avea drept consecință faptul că starea apelor marine aflate sub suveranitatea sau jurisdicția statelor membre într-o regiune marină să fie conformă acestor obiective.
 11. Compatibilitatea obiectivelor de mediu cu obiectivele pe care Comunitatea și statele membre s-au angajat să le atingă în virtutea acordurilor internaționale și regionale aplicabile, reținându-le pe cele mai pertinente pentru regiunea sau subregiunea marină în cauză, în vederea atingerii obiectivelor stabilite la articolul 1.
 12. Odată întrunit setul de obiective de mediu și indicatorii aferenți, toate acestea trebuie examinate în ansamblu în lumina obiectivelor stabilite la articolul 1, cu scopul de a determina dacă realizarea obiectivelor de mediu va avea drept consecință faptul că starea mediului marin să fie conformă acestor obiective.
-

ANEXA V

Programe de monitorizare

[menționate la articolul 11 alineatul (1) și articolul 24]

1. Necesitatea de a furniza informații permițând evaluarea stării ecologice și estimarea distanței restante și a progreselor deja realizate înspre starea ecologică bună conform anexei II și a criteriilor și normelor metodologice care trebuie definite prin aplicarea articolului 9 alineatul (3).
 2. Necesitatea de a asigura obținerea de informații care fac posibilă identificarea indicatorilor adecvați pentru obiectivele de mediu prevăzute la articolul 10.
 3. Necesitatea de a asigura obținerea de informații care permit evaluarea impactului măsurilor menționate la articolul 13.
 4. Necesitatea de a include activități pentru a determina cauza deteriorării și eventualele măsuri corective care trebuie luate pentru a reface starea ecologică bună, în cazul în care au fost observate devieri de la această stare.
 5. Necesitatea de a furniza informații asupra poluanților chimici prezenți în speciile destinate consumului uman în zonele de pescuit comercial.
 6. Necesitatea de a include activități pentru a confirma că măsurile corective antrenează schimbările dorite și nu au niciun efect secundar indesezirabil.
 7. Necesitatea de regrupare a informațiilor în funcție de regiunile sau de subregiunile marine conform articolului 4.
 8. Necesitatea de a asigura comparabilitatea abordărilor și metodelor de evaluare în și între regiuni și/sau subregiuni marine.
 9. Necesitatea de a pune la punct specificări tehnice și metode standard pentru monitorizarea la nivel comunitar în măsură de a permite comparabilitatea informațiilor.
 10. Necesitatea de a garanta, în măsura posibilului, compatibilitatea cu programele existente elaborate la nivel regional și internațional în scopul favorizării coerenței între aceste programe și de a evita eforturi duble, folosind orientările de monitorizare cele mai pertinente pentru regiunea sau subregiunea marină în cauză.
 11. Necesitatea de a include, în evaluarea inițială prevăzută la articolul 8, o evaluare a principalelor schimbări în condițiile ecologice și, dacă este cazul, probleme noi și viitoare.
 12. Necesitatea de a trata, în evaluarea inițială prevăzută la articolul 8, elementele pertinente enumerate în anexa III, inclusiv variabilitatea lor naturală și de a evalua progresul spre realizarea obiectivelor de mediu stabilite în conformitate cu articolul 10 alineatul (1), utilizând după caz, indicatorii stabiliți și punctele lor de referință limită și țintă.
-

ANEXA VI

Programe de măsuri

[menționate la articolul 13 alineatul (1) și articolul 24]

1. Controlul intrărilor: măsuri de gestionare care influențează dimensiunea permisă a activității umane.
 2. Controlul ieșirilor: măsuri de gestionare care influențează gradul de perturbare permis asupra componentelor ecosistemului.
 3. Controlul distribuției spațiale și temporale: măsuri de gestionare care influențează locul și momentul în care este permisă o activitate.
 4. Măsuri de coordonare a gestionării: instrumente care garantează ca gestionarea este coordonată.
 5. Măsuri de ameliorare a urmării, dacă este fezabil, a poluării marine.
 6. Măsuri de stimulare economică: măsuri de gestionare care, datorită interesului economic pe care-l prezintă, stimulează utilizatorii ecosistemelor marine să acționeze în așa fel încât să contribuie la atingerea stării ecologice bune.
 7. Instrumente de atenuare și remediere: instrumente de gestionare care orientează activitățile umane spre o restaurare a componentelor deteriorate ai ecosistemelor marine.
 8. Comunicarea, participarea părților interesate și sensibilizarea publicului.
-